

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudců Mgr. Věry Jachurové a Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobce **Z. P.**

proti

žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
sídlem Mariánské nám. 2/2, Praha 1

za účasti: **Skanska reality a.s.**, IČ: 024 45 344
se sídlem Křižíkova 682/34a, Praha 8
zastoupena advokátem JUDr. Luděkem Trykarem, LL. M., Ph.D.
se sídlem U Letenského sadu 14, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 17. 12. 2019 č.j. MHMP 2527827/2019

takto:

- I.** Žaloba se zamítá.
- II.** Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Stručné vymezení věci

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 8, odbor územního rozvoje a výstavby (dále jen „stavební úřad“) ze dne 16. 4. 2019, sp. zn. MCP8 189428/2018/OV.Lju, č. j. MCP8 038716/2019 (dále jen „Stavební povolení“),

kterým byla k žádosti společnosti Skanska reality a.s., IČ: 024 45 344 (dále jen „osoba zúčastněna na řízení“) povolena stavba „Obytný soubor Čertův vršek, Praha 8, Libeň, ul. Čertův vršek“ umístěná na pozemcích parc. č. 1963/2, 1963/3, 2119/3, 2128 a 2129 k. ú. Libeň, obec Praha (dále též jen „Stavba“).

II. Obsah žaloby

2. V úvodu žaloby žalobce zdůraznil, že nesouhlasí s argumentací žalovaného pouze co do jeho první odvolací námitky, tj. námitky zániku územního rozhodnutí. Žalobce výslovně uvedl, že co do námitky týkající se nerespektování práva žalobců na ochranu před hlukem a vibracemi (námitka č. 2) a co do vydání Stavebního povolení bez souhlasu žalobce (námitka č. 3) napadené rozhodnutí respektuje a tuto část napadeného rozhodnutí žalobou nenapadá.
3. Žalobce následně zrekapituloval, že ve věci bylo rozhodnutím Úřadu městské části Praha 8, odboru územního rozvoje a výstavby ze dne 29. 3. 2016, sp. zn. MCP8 135021/2012/Ov.Doh.Pet, č. j. MCP8 073518/2015 (dále jen „Územní rozhodnutí“) rozhodnuto o povolení umístění stavby „Obytný soubor Čertův vršek, Praha 8, Libeň, ul. Čertův vršek“ umístěné na pozemcích parc. č. 1963/2, 1963/3, 2119/3, 2128 a 2129, 3821 a 3827 k. ú. Libeň, obec Praha. Územní rozhodnutí nabylo právní moci dne 30. 4. 2016, přičemž doba platnosti rozhodnutí činí dva roky od okamžiku nabytí právní moci. Tato dvouletá lhůta uplynula dne 30. 4. 2018.
4. Žádost o vydání stavebního povolení, na základě které bylo Stavební povolení vydáno, byla stavebníkem (tj. osobou zúčastněnou na řízení) podána až dne 2. 8. 2018.
5. Žalobce nesouhlasí s odůvodněním žalovaného, že Územní rozhodnutí nepozbylo platnosti uplynutím dvou let od nabytí právní moci, neboť před uplynutím dvou let od nabytí právní moci Územního rozhodnutí byla realizována stavba veřejného osvětlení komunikace Čertův vršek, která dle 103 odst. 1 písm. e) bod 8 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“) nevyžaduje stavební povolení ani ohlášení a je možné ji realizovat již na základě pravomocného Územního rozhodnutí. Realizací stavby veřejného osvětlení komunikace Čertův vršek na podzim 2017 tak dle žalovaného zůstala platnost Územního rozhodnutí dle § 93 odst. 4 písm. stavebního zákona zachována.
6. Tento závěr žalovaný odůvodnil odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2017, č. j. 8 As 112/2016 – 60, jehož interpretaci na danou věc však žalobce považuje za nesprávnou. Nejvyšší správní soud v této věci dovodil, že podáním žádosti o vydání stavebního povolení k realizaci vedlejší stavby (jakožto součásti souboru staveb) před uplynutím dvouleté lhůty platnosti územního rozhodnutí došlo k zachování platnosti územního rozhodnutí, i když žádost o vydání stavebního povolení k realizaci hlavní stavby byla podána až po uplynutí dvou let od nabytí právní moci územního rozhodnutí. Rozsudek tudíž dle žalobce řešil spor týkající se výkladu a aplikace ustanovení § 93 odst. 4 písm. a) stavebního zákona. V nyní projednávané věci však jde o aplikaci ustanovení § 93 odst. 4 písm. b) stavebního zákona. Žalobce se tak domnívá, že výše uvedené závěry Nejvyššího správního soudu vyřčené ve vztahu k interpretaci § 93 odst. 4 písm. a) stavebního zákona nejsou v plném rozsahu a přenositelné na výklad § 93 odst. 4 písm. b) stavebního zákona.

7. Z totožných důvodů považuje žalobce za nesprávný odkaz žalovaného na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 13. 11. 2014, č. j. 45 A 66/2012-144, který se rovněž vztahuje k výkladu ustanovení § 93 odst. 4 písm. a) stavebního zákona a který neřešil situaci, kdy v době platnosti územního rozhodnutí žádná žádost o stavební povolení podána nebyla.
8. Nadto v nyní projednávané věci nejenže nebylo do dvou let od nabytí právní moci Územního rozhodnutí vydáno stavební povolení, ani podána žádost o vydání stavebního povolení, ale absentují i elementy úzkého vztahu vedlejší stavby ke stavbě hlavní vymezené v bodě 20 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2017, č. j. 8 As 112/2016 – 60, které soud považoval za podmínky zachování platnosti územního rozhodnutí. Konkrétně jde o funkční, prostorovou a časovou souvislost vedlejší a hlavní stavby.
9. Provedená stavba veřejného osvětlení komunikace Čertův vršek (jakožto stavba vedlejší) časově nijak nesouvisí s realizací stavby hlavní (obytná část souboru Čertův vršek), práce na této stavbě trvaly necelý jeden měsíc a stavebník je mohl provést kdykoliv před zahájením prací na stavbě hlavní nebo současně s nimi. Skutečnost, že tak učinil již na podzim 2017, neměla dle žalobce žádné funkční ani jiné opodstatnění. Nadto ještě v dubnu 2019 stožár veřejného osvětlení nebyl funkční. Absentuje také prvek prostorové souvislosti. Stavba veřejného osvětlení komunikace Čertův vršek byla realizovaná na pozemcích Hlavního města Prahy, parc. č. 3821 a parc. č. 3827, k. ú. Libeň, na kterých hlavní stavba realizována nebude. Tyto pozemky jsou vlastnický i prostorově zcela odděleny od pozemků parc. č. 1963/2, 1963/3, 2119/3, 2128 a 2129, k. ú. Libeň, které jsou ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení.
10. K prokázání shora uvedených skutečností žalobce soudu navrhl provést jako důkaz fotografii stožáru veřejného osvětlení a kopii katastrální mapy a informace o pozemcích z aplikace nahlížení do katastru nemovitostí.
11. Za správnou nelze dle žalobce považovat úvahu, že pokud má podání žádosti o vydání stavebního povolení týkajícího se vedlejší stavby účinky zachování platnosti celého územního rozhodnutí v režimu § 93 odst. 4 písm. a) stavebního zákona, musí stejný závěr platit i pro započetí s realizací vedlejší stavby nevyžadující stavební povolení v režimu § 93 odst. 4 písm. b) stavebního zákona. Taková úvaha nerespektuje, že realizace staveb vyžadujících stavební povolení nebo ohlášení [§ 93 odst. 4 písm. a) stavebního zákona] je svým charakterem podstatně závažnějším zásahem do území než provedení staveb nevyžadujících stavební povolení ani ohlášení [§ 93 odst. 4 písm. b) stavebního zákona]. Navíc v případě realizace staveb vyžadujících stavební povolení nebo ohlášení [§ 93 odst. 4 písm. a) stavebního zákona] jde o transparentní postup, který vede k tomu, že účastníci řízení ví o zachování platnosti územního rozhodnutí (neboť je zahájeno stavební řízení, o čemž jsou informováni); provedení staveb nevyžadujících stavební povolení ani ohlášení [§ 93 odst. 4 písm. b) stavebního zákona] naopak zahájení žádného řízení nevyžaduje, a účastníci řízení tudíž neví, zdali došlo k uplynutí platnosti územního rozhodnutí nebo nikoliv.
12. Žalobce dále uvedl, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 9 As 33/2011-151 je „smyslem zákonem stanovené doby platnosti územního rozhodnutí vymezení časové lhůty, po kterou se nepředpokládá, že by mohlo dojít k zásadním změnám v území, a po tuto dobu je proto nastolena fikce trvanlivosti vztahů v území ve vztahu k umísťované stavbě“. Z těchto důvodů zákonodárce v § 93 odst. 3 stavebního zákona

předvídá pro případ staveb, o které je žádáno, resp. které mají být prováděny s časovým odstupem od nabytí právní moci územního rozhodnutí, podání žádosti o prodloužení platnosti územního rozhodnutí, které povede k zahájení řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí, v jehož rámci se - při zachování práv účastníků řízení - posoudí aktuální situace v daném území. Takovému posouzení však chtěla osoba zúčastněná na řízení (jakožto stavebník) dle mínění žalobce předejít tím, že účelově realizovala stavbu veřejného osvětlení komunikace Čertův vršek.

13. Žalobce uzavřel, že v případě, pokud by měl být správný závěr žalovaného, že realizace jakékoliv vedlejší stavby nevyžadující stavební povolení nebo ohlášení povede k zachování platnosti územního rozhodnutí dle § 93 odst. 4 písm. b) stavebního zákona, stalo by se prodloužování platnosti územního rozhodnutí dle § 93 odst. 3 stavebního zákona (v případě rozsáhlejších staveb) obsoletní právní normou bez aplikačního dopadu. Skutečnost, že výklad provedený žalovaným ve svých důsledcích vede k tomu, že stavebník rozsáhlých souborů staveb by mohl zachovat platnost územního rozhodnutí mnohem jednodušeji než stavebník poměrně jednoduché stavby (ne souboru staveb), která do území svým rozsahem ani charakterem výrazně nezasáhne, zakládá nerovnost stavebníků.
14. Na základě shora uvedeného proto žalobce navrhl, aby soud zrušil jak napadeného rozhodnutí, tak i Stavební povolení, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

II. Vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení

15. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Uvedl, že se jedná o případ, kdy bylo ve lhůtě platnosti územního rozhodnutí započato s využitím území pro stanovený účel. Jde o ty případy, kdy s využitím území pro stanovený účel lze započít již na základě územního rozhodnutí samotného, tj. není třeba „navazující“ povolovací rozhodnutí nebo jiný úkon. Stavba veřejného osvětlení je tím případem.
16. Žalovaný si je vědom toho, že rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2017, č. j. 8 As 112/2016 řeší případ spadající pod ustanovení § 93 odst. 4 písm. a) stavebního zákona, to však neznamená, že na podporu důkazů o existenci pravomocného územního rozhodnutí, kdy v době platnosti územního rozhodnutí proběhla realizace stavby veřejného osvětlení, pro kterou postačí jen její umístění, je zapovězeno na daný rozsudek poukázat.
17. Žalovaný přisvědčil žalobci, že stavebník, jímž je v daném případě osoba zúčastněná na řízení, do dvou let od nabytí právní moci územního rozhodnutí nepodal žádost o vydání stavebního povolení na žádnou stavbu ze souboru staveb, které to vyžadují. Tato skutečnost ale nezakládá důvody pro pozbytí platnosti územního rozhodnutí, neboť před uplynutím platnosti bylo započato s prováděním stavby veřejného osvětlení jakožto stavby, která byla územním rozhodnutím rovněž umístěna a která nevyžaduje žádný následný povolovací akt (ohlášení, stavební povolení).
18. Na stavbu dopadá nařízení č. 10/2016 Sb. hl. m. Prahy, kterým se stanovují obecné požadavky na využívání území a technické požadavky na stavby v hlavním městě Praze (dále též „nařízení č. 10/2016 Sb. hl. m. Prahy“), které ukládá plnění základních podmínek pro připojení stavby na dopravní a technickou infrastrukturu, tedy napojení na komunikaci, na vodovod pro veřejnou potřebu, na kanalizaci pro veřejnou potřebu a hospodaření se srážkovými vodami; jedná se o čtyři požadavky, které každá stavba musí

plnit. Přitom uvedené nařízení nerozlišuje prioritu pořadí plnění jednotlivých požadavků, naopak je staví na roveň a musí být splněny kumulativně.

19. Toto nařízení upravuje připojení staveb na dopravní infrastrukturu. V projednávané věci však komunikace, na kterou se navrhuje připojení, neexistuje. Z tohoto důvodu je jednou ze staveb, která byla územním rozhodnutím umístěna, změna stávající komunikace spočívající v jejím prodloužení v severní části pozemku parc. č. 3821 k. ú. Libeň a zároveň rozšíření komunikace na šířku vozovky 6 m a k tomu náležící veřejné osvětlení. Příslušenstvím komunikace dle ustanovení § 13 písm. c) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“) je kromě jiného veřejné osvětlení, které je nutným prvkem komunikace. Je vyloučeno, aby v tak exponovaném a urbanizovaném území jako je hlavní město Praha, účelová komunikace nebyla osvětlena. Na první pohled může stavba veřejného osvětlení sice představovat věc, která nesouvisí se stavbou bytového souboru, přesto vzájemná souvislost probíhá prostřednictvím umístěné komunikace, bez které nelze splnit podmínku komunikačního propojení stavby.
20. Veřejné osvětlení jako vedlejší stavbu souboru staveb bytového komplexu nelze bagatelizovat, jak se o to snaží žalobce, pokud poukazuje na stožár veřejného osvětlení, který se dle jím předloženého důkazu válel na zemi.
21. Je na zvážení stavebníka, jakou formou začne konzumovat územní rozhodnutí v případě, kdy územní rozhodnutí obsahuje výčet umístěných staveb, které lze provést buď až na základě stavebního povolení, které je podle druhu stavby oprávněn vydat obecný stavební úřad nebo příslušný speciální stavební úřad (stavby vodních děl, stavby dopravní), nebo už na základě vydaného rozhodnutí o umístění stavby. Skutečnost, že zákonodárce pro zjednodušení povoloovacího řízení na úseku stavebního řádu vyčlenil určité druhy staveb, které se realizují již na základě územního rozhodnutí, nemůže být k tíži stavebníka. V projednávané věci vzájemný vztah mezi stavbou hlavní a vedlejší dopadá na stavbu prodloužení komunikace Čertův vršek. Komunikace zabezpečuje užitelnost obytného souboru tím, že umožní příjezd do této stavby. Stavba veřejného osvětlení je v terminologii stavebního zákona také vedlejší stavbou ke stavbě bytového domu, neboť spolu s komunikací je podmiňující stavbou pro naplnění požadavků napojení stavby na dopravu a technickou infrastrukturu plynoucích z nařízení.
22. Umístění a následné provedení stavby veřejného osvětlení tedy nepochybně bezprostředně souvisí s umístěním komunikace, bez které by nebylo možné napojit stavbu bytového souboru za účelem řádného a bezpečného užívání a s tím spojeného zabezpečení příjezdu složek integrovaného záchranného systému ke stavbě. Vzájemná funkční podmíněnost stavby veřejného osvětlení a stavby komunikace vyplývá z podmínky č. 10 písm. m) Územního rozhodnutí. Vedle toho stavba obytného souboru funkčně podmiňuje provedení komunikace. Tato vzájemná souvztažnost vede k závěru, že provedením stavby veřejného osvětlení prostřednictvím komunikace, která zabezpečuje užitelnost stavby hlavní, došlo k využití části Územního rozhodnutí v době jeho platnosti.
23. Žalovaný je přesvědčen, že prostorovou souvislost staveb neurčuje vlastnictví k pozemkům, na kterých jsou stavby umístěny, jak poukazuje žalobce. Nesouhlasí ani s tvrzením, že stavba, která podléhá povolení nebo ohlášení, představuje závažný zásah do území. Ten se děje právě v rámci řízení o umístění stavby. Stavební povolení řeší již

konkrétní stavebně technické řešení stavby, tedy věci, které se týkají zejména konstrukčního a vnitřního řešení a uspořádání stavby.

24. Místo toho, aby žalobci (poznámka soudu: společnou žalobu v této věci původně podali dva žalobci, jeden z nich vzal nicméně žalobu zpět) získali informace o osudu územního rozhodnutí dotazem na stavebním úřadě, nevhodně poukazovali na to, že žalovaný nerespektuje účel ustanovení § 93 odst. 4 písm. b) stavebního zákona, neboť účel daného ustanovení je, aby se v daném území realizovala pouze stavba, jejíž umístění reflektuje aktuální situaci v daném území, a odkazovali na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 9 As 33/2011-151. Žalovaný takový výklad připouští v případě, kdy předmětem umístění je jen sama stavba, která nevyžaduje následné povolovací rozhodnutí nebo jiný úkon. Nemůže se ale s tímto názorem ztotožnit v případě, kdy se územním rozhodnutím umísťuje soubor staveb, na které podle jejich charakteru současně dopadá platnost plynoucí jak z ustanovení 93 odst. 4 písm. a), tak i z písm. b) stavebního zákona. Tato skutečnost nemůže jít k tíži stavebníka.
25. Žalovaný dále nesouhlasil s úvahou žalobce, že pokud by každý stavebník rozsáhlejších staveb účelově zahrnul do své žádosti vedlejší stavbu, která nevyžaduje povolení nebo ohlášení, mohl by s žádostí o vydání stavebního povolení klidně čekat desítky let, a to na rozdíl od stavebníka jednoduché stavby, která svým charakterem výrazně nezasáhne do území. Jiným úhlem pohledu by to totiž znamenalo, že žadateli o umístění záměru obsahujícího soubor staveb by se výslovně zakázalo do souboru staveb zahrnout ty stavby, které dle názoru žalobce mohou vyvolat obcházení zákona. Žalobcem popsaná situace však může nastat také u jednoduchých staveb (např. rodinného domu), kde součástí návrhu na umístění stavby bývá kromě jiného umístění stavby přípojek (vodovodní, kanalizační, a energetické), doplňkových staveb a oplocení. Jedná se o stavby, které ve smyslu ustanovení § 104 stavebního zákona nevyžadují povolení ani ohlášení, ale vyžadují umístění.
26. Závěrem žalovaný shrnul, že se neztotožňuje s názorem žalobce a trvá na tom, že Územní rozhodnutí nepozbylo platnosti. Důvodem zachování jeho platnosti je provedení stavby veřejného osvětlení, které vyžaduje toliko územní rozhodnutí bez dalšího.
27. Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření k žalobě uvedla, že dle jejího názoru žalovaný v napadeném rozhodnutí nepochybil, napadené rozhodnutí bylo řádně odůvodněno a veškeré námitky žalobce byly řádně a detailně vypořádány.
28. Podle osoby zúčastněné na řízení ze správního spisu vyplývá, že v rámci stavby „Obytný soubor Čertův Vršek“ bylo územním rozhodnutím umístěno i veřejné osvětlení komunikace Čertův vršek a ve výroku rozhodnutí pro něj byl stanovena podmínka. Oznámení o zahájení uvedených stavebních prací bylo osobou zúčastněnou na řízení podáno stavebnímu úřadu dne 11. 9. 2017, vybudování uvedených rozvodů bylo řádně ukončeno dne 16. 10. 2017 a dokončení této části stavby bylo oznámeno stavebnímu úřadu dne 6. 11. 2017. Zmínka žalobce včetně fotografie položeného sloupu veřejného osvětlení je zcela irelevantní. Sloup veřejného osvětlení byl v kolizi s trasou staveništní dopravy, a bylo tedy nutné jej z důvodu bezpečnosti na určitý čas sundat.
29. Osoba zúčastněná na řízení nesouhlasí s tvrzením žalobce, že stávající konstantní judikatura správních soudů uváděná žalovaným a zúčastněnou osobou není v daném případě relevantní, jelikož se týká ustanovení § 93 odst. 4 písm. a) stavebního zákona a nikoliv § 93 odst. 4 písm. b) stavebního zákona. Ustanovení § 93 odst. 4 stavebního zákona stanoví čtyři rovnocenné důvody, kdy územní rozhodnutí nepozbývá platnosti. Je tedy

nepodstatné, zda Územní rozhodnutí nepozbylo platnosti z důvodu, že stavebník podal ve smyslu § 93 odst. 4 písm. a) stavebního zákona žádost o vydání stavebního povolení (např. na výstavbu komunikací, vodních děl či dešťové kanalizace – viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2017 č. j. 8 As 112/2016-63), nebo zda započal ve smyslu § 93 odst. 4 písm. b) stavebního zákona s využitím území pro stanovený účel (tj. v daném případě realizací výstavby vedení veřejného osvětlení, které mohl realizovat na základě územního rozhodnutí, tj. bez nutnosti žádat o vydání dílčího stavebního povolení na vedlejší část stavby.)

30. Podle osoby zúčastněné na řízení je tak rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2017 č. j. 8 As 112/2016-63 plně aplikovatelný i na nyní projednávanou věc. Rovněž z rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 13. 11. 2014, č. j. 45 A 66/2012 – 144 vyplývá, že dvouletý časový test platnosti územního rozhodnutí je třeba zkoumat pouze v případě, že v dané lhůtě „nebyla podána žádost o stavební povolení, ohlášení nebo jiné obdobné rozhodnutí podle tohoto zákona nebo zvláštních předpisů nebo nebylo započato s využitím území pro stanovený účel, přičemž využitím území pro stanovený účel rozumí krajský soud „nejen přímé, ale i nepřímé využití té které části územního rozhodnutí.“ Citovaný rozsudek je též plně použitelný i na nyní projednávanou věc, neboť osoba zúčastněná na řízení započala s využitím území v souladu s územním rozhodnutím.
31. Žalobce též nesprávně a neúplně interpretuje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 9 As 33/2011-151, ve kterém soud konstatoval, že naplnění podmínek územního rozhodnutí z hlediska cílů a úkolů územního plánování je nezbytné znovu posoudit pouze v případě, pokud by předmětná stavba nezačala být realizována a územní rozhodnutí nebylo využito. Taková situace v daném případě nenastala.
32. V dané věci byla Územním rozhodnutím umístěna nejen stavba objektů pro bydlení, ale i přípojky k inženýrským sítím, areálové rozvody, vodovodní přípojky, přípojky kanalizace, plynu, kabelová síť, veřejné osvětlení, účelová komunikace a další vedlejší stavby. Potřeba umístění a následného provedení ostatních vedlejších souvisejících staveb byla vyvolána právě umístěním a předpokládanou výstavbou bytového souboru. Vedlejší stavby (včetně veřejného osvětlení) zabezpečují funkčnost stavby hlavní pro sledovaný účel, tj. k bydlení. Prodloužená komunikace vede k bytovému souboru a bez této komunikace by se nedal bytový soubor dopravně napojit a řádně užívat. Uvedená komunikace musí být dle požadavku správního orgánu řádně osvětlena, a tak je nové veřejné osvětlení nedílnou součástí územního rozhodnutí. V daném případě jde o společně řešený celek, který není omezen jen na pozemky hlavní stavby. Z uvedeného je zřejmé, že funkční souvislost je v daném případě dána.
33. Pokud jde o prostorovou souvislost, tato jasně vyplývá z plánu katastrální mapy, který doložil žalobce v příloze č. 1 své žaloby, resp. též z územního rozhodnutí týkajícího se stavby „Čertův Vršek“, kde je uveden jak pozemek parc. č. 3821 v k. ú. Libeň, obec Praha, tak pozemek parc. č. 2129, v k. ú. Libeň, obec Praha. Oba pozemky spolu bezprostředně souvisí. Podmíněnost a příslušnost ke stavbě hlavní nesouvisí s vlastnictvím pozemků. Je zcela běžné, že veřejné osvětlení, resp. přípojky se nachází na pozemcích města a nikoliv na pozemcích stavebníka.
34. V dané věci existuje i časová souvislost. Osoba zúčastněná na řízení realizuje postupně (v etapách) svoji stavební činnost, jejímž cílem je kompletní dokončení stavby projektu bytového domu a následný prodej bytů klientům. V této souvislosti je pak zcela irelevantní

argumentace žalobce, že doba realizace stavby veřejného osvětlení trvala pouze cca 1 měsíc, resp. že žádost o podání stavebního povolení na hlavní stavbu byla podána po cca 7 měsících od dokončení stavby veřejného osvětlení, a že tedy nebylo zřejmé, zda je platnost územního rozhodnutí zachována. Skutečnost, že se osobě zúčastněné na řízení podařilo realizovat výstavbu veřejného osvětlení v krátkém časovém horizontu, jí rozhodně nelze klást k tíži.

35. Na základě shora uvedeného osoba zúčastněná na řízení navrhla žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

III. Obsah správního spisu a průběh předcházejících řízení

36. Dne 29. 3. 2016 bylo stavebním úřadem vydáno Územní rozhodnutí, kterým bylo povoleno umístění stavby „Obytný soubor Čertův vršek, Praha 8, Libeň, ul. Čertův vršek“ na pozemcích parc. č. 1963/2, 1963/3, 2119/3, 2128 a 2129, 3821 a 3827 k. ú. Libeň, obec Praha. Územní rozhodnutí nabylo právní moci dne 30. 4. 2016.
37. V rámci Územního rozhodnutí byla stanovena řada podmínek pro umístění stavby. V bodě č. 10 Územního rozhodnutí byly mimo jiné stanoveny podmínky pro umístění stavby a napojení na inženýrské sítě, přičemž pod bodem m) bylo uvedeno, že „[v]eřejné osvětlení řeší osvětlení komunikace Čertův vršek. Stávající koncový stožár č. 802305 je ve střetu s navrženou komunikací a bude zrušen. Bude nahrazen stožárem OSV výšky 5 m se svítidlem Z1 Sidonia 50 W osazeném u chodníku, další stožár bude osazen v prodloužení komunikace. Nový kabelový rozvod od stožáru č. 802304 bude proveden kabely CYKY 4x110 mm s krytím 1,0 m. V souběhu s kabely bude uložen drát FeZn 10 mm s připojením každého stožáru.“
38. Dne 11. 9. 2017 bylo osobou zúčastněnou na řízení (stavebníkem) stavebnímu úřadu oznámeno, že na základě vydaného Územního rozhodnutí bude dne 2. 10. 2017 zahájena stavba veřejného osvětlení – „usek od napojení ze stávajícího stožáru VO č. 802304 k novému stožáru na pozemku parc. č. 3821 k. ú. Libeň. Zároveň bude zrušen stávající stožár VO č. 802305 (vše v souladu s vydaným zemním rozhodnutím).“ Dle oznámení doručeného stavebnímu úřadu dne 8. 11. 2017 byla část stavby veřejného osvětlení, a to kabelový úsek od napojení ze stávajícího stožáru č. 802304 k prvnímu novému stožáru (včetně) na pozemku parc. č. 3821 k. ú. Libeň, dokončena dne 16. 10. 2017.
39. Dne 2. 8. 2018 byla stavebnímu úřadu doručena žádost stavebníka o vydání stavebního povolení na předmětnou stavbu.
40. Dne 16. 4. 2019 bylo vydáno Stavební povolení. K námitce pozbytí platnosti Územního rozhodnutí stavební úřad v odůvodnění Stavebního povolení uvedl, že platnost územního rozhodnutí činí dva roky od nabytí právní moci takového rozhodnutí. V této lhůtě musí stavebník buď požádat o prodloužení platnosti rozhodnutí, získat stavební povolení s nabytím právní moci nebo zahájit práce zahrnuté v územním rozhodnutí, které dále nevyžadují stavební povolení. Stavebník, tj. osoba zúčastněná na řízení, v roce 2017 zrealizoval část nových rozvodů veřejného osvětlení v ulici Čertův Vršek. Tyto práce byly povoleny Územním rozhodnutím a nevyžadují stavební povolení. Oznámení o zahájení stavby bylo podáno dne 11. 9. 2017 s termínem zahájení stavby 2. 10. 2017. Celá akce byla ukončena 16. 10. 2017. Podle stavebního úřadu tak Územní rozhodnutí nepozbylo platnosti.

41. Proti vydanému Stavebnímu povolení podal žalobce odvolání, o kterém bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím. V odvolání žalobce mimo dalších odvolacích bodů namítl taktéž pozbytí platnosti Územního rozhodnutí.
42. Žalovaný k tomu v napadeném rozhodnutí uvedl, že doba platnosti územních rozhodnutí je podle § 93 odst. 1 stavebního zákona stanovena na dva roky ode dne nabytí právní moci takového rozhodnutí. Ustanovení § 93 odst. 4 stavebního zákona pak upravuje čtyři důvody, kdy územní rozhodnutí nepozbývá platnosti. V projednávané věci Územní rozhodnutí, kterým stavba byla umístěna, nepozbylo platnosti na základě odlišné situace, než je zakotvena právě v tomto ustanovení.
43. Žalovaný zdůraznil, že Územním rozhodnutím bylo rozhodnuto o změně stavby nazvané „*Prodloužení a rozšíření komunikace Čertův vršek*“ a bylo rozhodnuto o umístění stavby nazvané „*Obytný soubor Čertův vršek*“, přičemž ve výroku rozhodnutí byla stanovena podmínka č. 10 písm. m) ve vztahu k veřejnému osvětlení (tak, jak ji soud citoval výše). Žalovaný s odkazem na § 103 odst. 1 písm. e) bod 8 stavebního zákona uvedl, že vedení sítí veřejného osvětlení nevyžaduje ohlášení ani stavební povolení a lze je realizovat již na základě pravomocného územního rozhodnutí. Územním rozhodnutím byla v dané věci umístěna nejen stavba objektů pro bydlení, ale i přípojky k inženýrským sítím, areálové rozvody, vodovod, kanalizace, plyn, kabelová síť, veřejné osvětlení, oplocení, účelová komunikace a další vedlejší stavby. V územním řízení byly hlavní stavbou stavby pro bydlení. Potřeba umístění a následného provedení ostatních vedlejších souvisejících staveb byla vyvolána právě umístěním a předpokládanou výstavbou bytového souboru. Vedlejší stavby zabezpečují funkčnost stavby hlavní pro sledovaný účel, tj. k bydlení. Mezi vedlejší stavby náležející do souboru územním rozhodnutím umísťovaných staveb patří v daném případě také předmětná stavba veřejného osvětlení.
44. Žalovaný uzavřel, že Územní rozhodnutí nabylo právní moci dne 30. 4. 2016. Dvouletá lhůta jeho platnosti by ve smyslu § 93 odst. 1 stavebního zákona bez dalšího uplynula dne 30. 4. 2018, avšak v průběhu této lhůty byla provedena stavba veřejného osvětlení, což žalovaný považoval za zásadní pro posouzení marného uplynutí platnosti Územního rozhodnutí, které nemohlo pozbyt platnosti, jelikož v době jeho platnosti byla zrealizována stavba veřejného osvětlení, která nevyžaduje následné stavební povolení. Skutečnost, že stavba veřejného osvětlení byla provedena a dokončena, byla v průběhu správního řízení prokázána.
45. Pro podporu svého závěru žalovaný odkázal na obdobné závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2017, č. j. 8 As 112/2016 – 60 a rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 13. 11. 2014, č. j. 45 A 66/2014-144. Žalovaný následně vypořádal i další odvolací námitky žalobce, načež Stavební povolení potvrdil a odvolání žalobce zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

46. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.)], přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.
47. Při rozhodování soud vyšel zejména z následující právní úpravy:

48. Podle § 2 odst. 8 stavebního zákona *souborem staveb se rozumí vzájemně související stavby, jimiž se v rámci jednoho stavebního záměru uskutečňuje výstavba na souvislém území nebo za společným účelem.*
49. Podle § 2 odst. 9 stavebního zákona *stavbou hlavní souboru staveb se rozumí stavba, která určuje účel výstavby souboru staveb. Vedlejší stavbou v souboru staveb se rozumí stavba, která se stavbou hlavní svým účelem užívání nebo umístěním souvisí a která zabezpečuje užitelnost stavby hlavní nebo doplňuje účel užívání stavby hlavní.*
50. Podle § 93 odst. 1 stavebního zákona *územní rozhodnutí o umístění stavby, změně využití území, změně vlivu užívání stavby na území a o dělení nebo scelování pozemků platí 2 roky ode dne nabytí právní moci, nestanoví-li stavební úřad v odůvodněných případech lhůtu delší, nejdéle však 5 let.*
51. Podle § 93 odst. 3 stavebního zákona *dobu platnosti územního rozhodnutí může stavební úřad na odůvodněnou žádost prodloužit; podáním žádosti se běh lhůty platnosti rozhodnutí staví. Na řízení o prodloužení lhůty platnosti rozhodnutí se vztahují přiměřeně ustanovení o územním řízení s tím, že veřejné ústní jednání se nekoná a závazná stanoviska, námítky nebo připomínky lze podat ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení oznámení o zahájení řízení, jinak se k nim nepřihlíží.*
52. Podle § 93 odst. 4 stavebního zákona *územní rozhodnutí nepozbývá platnosti*
- a) bylo-li na základě žádosti podané v době jeho platnosti vydáno pravomocné stavební povolení nebo jiné obdobné rozhodnutí podle tohoto zákona nebo zvláštních právních předpisů, nebo nabyli-li v době jeho platnosti právních účinků souhlas s provedením ohlášeného stavebního záměru,*
 - b) bylo-li v době jeho platnosti započato s využitím území pro stanovený účel v případech, kdy se povolovací rozhodnutí nebo jiný úkon nevydává,*
 - c) vzniklo-li na základě oznámení stavebního záměru posouzeného autorizovaným inspektorem podaného v době platnosti právo stavební záměr realizovat, nebo*
 - d) byla-li na základě návrhu veřejnoprávní smlouvy nabízející stavební povolení podaného v době jeho platnosti uzavřena tato veřejnoprávní smlouva a tato veřejnoprávní smlouva nabyla účinnosti.*
53. Podle § 103 odst. 1 písm. e) bod 8 stavebního zákona *stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu nevyžadují stavby a zařízení, a to vedení sítí veřejného osvětlení, včetně stožárů a systémů řídicí, zabezpečovací, informační a telekomunikační techniky.*
54. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
55. Stěžejní otázkou v projednávané věci je to, zda zanikla platnost Územního rozhodnutí v důsledku uplynutí dvouleté zákonné lhůty jeho platnosti (srov. § 93 odst. 1 stavebního zákona), jestliže stavebník v této lhůtě započal s výstavbou veřejného osvětlení, které je upraveno jednou z podmínek Územního rozhodnutí a nevyžaduje stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu [srov. § 103 odst. 1 písm. e) bod 8 stavebního zákona], tedy zda započal s využitím území pro stanovený účel v případech, kdy se povolovací rozhodnutí nebo jiný úkon nevydává [srov. § 93 odst. 4 písm. b) stavebního zákona].
56. Žalobce zejména zpochybňoval aplikovatelnost závěru rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2017, č. j. 8 As 112/2016 – 60, z nějž žalovaný při rozhodování v dané věci vycházel, a to z důvodu skutkové odlišnosti obou věcí. Stěžejní odlišnost přitom

spatřoval v tom, že v odkazovaném rozsudku se Nejvyšší správní soud zabýval výkladem ustanovení § 93 odst. 4 písm. a) stavebního zákona, přičemž v nyní projednávané věci bylo aplikováno ustanovení § 93 odst. 4 písm. b) stavebního zákona. Ze stejných důvodů žalobce považoval za nesprávné též aplikování závěrů rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 13. 11. 2014, č. j. 45 A 66/2014-144.

57. Soud má ve shodě s názorem žalovaného za to, že závěry vyjádřené ve shora uvedených rozhodnutích Krajského soudu v Praze i Nejvyššího správního soudu jsou plně aplikovatelné i na nyní projednávanou věc.
58. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2017, č. j. 8 As 112/2016 – 60 se zabývá aplikací ustanovení § 93 odst. 4 stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2012, podle kterého *územní rozhodnutí pozbývá platnosti, nebyla-li ve lhůtě platnosti podána úplná žádost o stavební povolení, ohlášení nebo jiné obdobné rozhodnutí podle tohoto zákona nebo zvláštních právních předpisů, nebylo-li započato s využitím území pro stanovený účel, nebo bylo-li stavební nebo jiné povolovací řízení zastaveno anebo byla-li podaná žádost zamítnuta po lhůtě platnosti územního rozhodnutí*. V dané věci se konkrétně jednalo o to, zda zanikla platnost územního rozhodnutí týkajícího se souboru staveb v důsledku uplynutí dvouleté zákonné lhůty jeho platnosti za předpokladu, že stavebník v této lhůtě požádal (a bylo mu vydáno stavební povolení) pro jednu ze souboru společně umísťovaných staveb, konkrétně pro stavbu dešťové kanalizace. Lze tak souhlasit se žalobcem, a ostatně toto nepopírá ani žalovaný, že předmětem věci řešené Nejvyšším správním soudem byla aplikace té části ustanovení § 93 odst. 4 stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2012, jež nyní odpovídá ustanovení § 93 odst. 4 písm. a) stavebního zákona ve znění účinném od 1. 1. 2013.
59. Nyní projednávaná věc se sice týká aplikace ustanovení § 93 odst. 4 písm. b) stavebního zákona ve znění účinném od 1. 1. 2013, přesto na ni dle názoru soudu lze aplikovat obdobné závěry, které vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 6. 2017, č. j. 8 As 112/2016 – 60.
60. Žalobce tvrdil, že platnost Územního rozhodnutí ve vztahu ke stavbě hlavní (tj. k umístění obytného souboru staveb) po uplynutí dvouleté lhůty nemohla být zachována, jestliže nebylo do dvou let od nabytí právní moci Územního rozhodnutí vydáno stavební povolení, nebyla podána žádost o vydání stavebního povolení a ve vztahu k realizaci veřejného osvětlení komunikace, jakožto vedlejší stavby ke stavbě hlavní, absentují i elementy úzkého vztahu, které definoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 6. 2017, č. j. 8 As 112/2016 – 60.
61. Doba platnosti územních rozhodnutí je podle § 93 odst. 1 stavebního zákona stanovena na dva roky ode dne nabytí právní moci takového rozhodnutí. Stavební úřad má možnost stanovit v odůvodněných případech lhůtu delší; zákon tedy vylučuje, aby stavební úřad lhůtu platnosti územního rozhodnutí zkrátil. Stavební zákon v souladu s výše uvedenou dvouletou fikcí trvanlivosti vztahů v území stanoví rovněž podmínky pro prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí (srov. § 93 odst. 3 stavebního zákona). Dále ve svém § 93 odst. 4 stanoví podmínky, pro které územní rozhodnutí nepozbývá platnosti
62. Obecně lze konstatovat, že územní rozhodnutí pozbude své platnosti po uplynutí lhůty dle § 93 odst. 1 stavebního zákona za situace, kdy nenastane žádná z okolností, které předvídá ustanovení § 93 odst. 4 stavebního zákona. V nyní projednávané věci byla skutečně žádost o vydání stavebního povolení podána až dne 2. 8. 2018, tj. více než dva

roky poté, co Územní rozhodnutí nabylo právní moci (dne 30. 4. 2016). Z logiky věci tak nebylo možné na věc aplikovat ustanovení § 93 odst. 4 písm. a) stavebního zákona.

63. Nicméně z Územního rozhodnutí vyplývá, že v rámci něj byla umístěna stavba „Obytný soubor Čertův Vršek“, a to konkrétně „stavba obytného souboru s budovami „A“, „B“, „C“, „D“ na společném podzemním podlaží (pozemek parc. č. 2129 v k. ú. Libeň) a stavba budovy „E“ na samostatném podzemním podlaží (pozemek parc. č. 2129 v k. ú. Libeň), obnova veřejného vodovodu (pozemky parc. č. 3821, 3827 v k. ú. Libeň), prodloužení veřejné kanalizace (pozemek parc. č. 3821 v k. ú. Libeň), přípojky na síť technického vybavení (pozemky parc. č. 3821, 2129, 2119/3, 3827 v k. ú. Libeň), účelová komunikace a venkovní osvětlení (pozemek parc. č. 2129, 2119/3 v k. ú. Libeň), oplocení (pozemky parc. č. 2129, 2128, 1963/2, 1963/3 v k. ú. Libeň), areálové rozvody sítí technického vybavení, akumulční dešťová nádrž a retenční nádrž (pozemky parc. č. 2129, 1963/2, 1963/3 v k. ú. Libeň), zařízení staveniště (pozemky parc. č. 129, 2128, 2119/3, 1963/2, 1963/3 v k. ú. Libeň).“ Tato stavba byla dle Územního rozhodnutí umístěna podle přesně vymezených podmínek, přičemž jednou z nich byla podmínka č. 10 (Napojení na inženýrské sítě) písm. m), podle které „[v]eřejné osvětlení řeší osvětlení komunikace Čertův vršek. Stávající koncový stožár č. 802305 je ve střetu s navrženou komunikací a bude zrušen. Bude nahrazen stožárem OSV výšky 5 m se svítidlem Z1 Sidonia 50 W osazeném u chodníku, další stožár bude osazen v prodloužení komunikace. Nový kabelový rozvod od stožáru č. 802304 bude proveden kabely CYKY 4x110 mm s krytím 1,0 m. V souběhu s kabely bude uložen drát FeZn 10 mm s připojením každého stožáru.“
64. Jinými slovy řečeno, Územním rozhodnutím bylo rozhodováno o umístění souboru staveb (srov. § 2 odst. 8 stavebního zákona), přičemž jím byla umístována jednak stavba hlavní, jež určuje účel výstavby souboru staveb (srov. § 2 odst. 9 věta první stavebního zákona), tj. stavba obytného souboru s budovami „A“, „B“, „C“, „D“ a stavba budovy „E“, a dále stavby vedlejší, které svým účelem užívání nebo umístěním souvisí a zabezpečují užitelnost stavby hlavní či doplňují účel užívání stavby hlavní (srov. § 2 odst. 9 věta druhá stavebního zákona), tj. obnova veřejného vodovodu, prodloužení veřejné kanalizace, přípojky na síť technického vybavení, účelová komunikace a venkovní osvětlení, oplocení, areálové rozvody sítí technického vybavení, akumulční dešťová nádrž a retenční nádrž, zařízení staveniště. Potřeba umístění a následného provedení ostatních (vedlejších, souvisejících či doplňkových) staveb byla vyvolána právě umístěním a předpokládanou výstavbou souboru obytných budov - tyto stavby totiž zabezpečují funkčnost stavby hlavní pro sledovaný účel. Mezi vedlejší či doplňkové stavby náležející do souboru územním rozhodnutím umísťovaných staveb patří v souzené věci také část stavby veřejného osvětlení, tj. venkovního osvětlení, jehož vybudování je nadto podmínkou Územního rozhodnutí pro napojení na inženýrské sítě.
65. Potřeba vybudování venkovního osvětlení spolu se stavbou hlavní tak vychází již z územního řízení. Na předmětnou stavbu totiž dopadá nařízení č. 10/2016 Sb. hl. m. Prahy, které v § 1 stanoví obecné požadavky na využívání území a technické požadavky na stavby v hlavním městě Praze, a to: a) obecné územní a územně technické požadavky na využívání a uspořádání území včetně požadavků na umístování staveb, zařízení a činností (dále jen „územní požadavky“); b) technické požadavky na stavby a zařízení a na jejich provádění (dále jen „stavební požadavky“).
66. Podle § 31 odst. 1 nařízení č. 10/2016 Sb. hl. m. Prahy u staveb se podle druhu a potřeby zřizuje kapacitně vyhovující připojení na pozemní komunikaci, která svými parametry tomuto připojení vyhovuje. Připojení na pozemní komunikaci musí být dokončeno nejpozději před

oznámením o užívání stavby, popřípadě vydáním kolaudačního souhlasu stavby. Připojením se rozumí chodníkový nebo stezkový přejezd (srov. § 31 odst. 2 nařízení č. 10/2016 Sb. hl. m. Prahy). Jak již uvedl žalovaný ve svém vyjádření, takové připojení lze provést, jen pokud existuje komunikace. V nyní posuzované věci však komunikace, na kterou se navrhuje připojení, neexistovala. Z tohoto důvodu je jednou ze staveb, která byla Územním rozhodnutím umístěna, taktéž změna stávající komunikace spočívající v jejím prodloužení v severní části pozemku parc. č. 3821 k. ú. Libeň a zároveň rozšíření komunikace na šířku vozovky 6 m (srov. podmínky pro změnu stavby v Územním rozhodnutí), přičemž v souvislosti s tím byla stanovena podmínka pro umístění stavby ve smyslu úpravy veřejného osvětlení (podmínka pro umístění stavby č. 10 písm. m) Územního rozhodnutí).

67. Podle § 13 písm. c) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“) *příslušenstvím dálnice, silnice a místní komunikace jsou veřejné osvětlení, světelná signalizační zařízení sloužící k řízení provozu.* Byť se v nyní projednávaném případě jedná o osvětlení účelové komunikace, žalovaný správně podotkl, že v exponovaném a urbanizovaném území hlavního města Prahy je více než vhodné, aby i účelová komunikace byla osvětlena. Lze taktéž souhlasit se žalovaným, že veřejné osvětlení je nutným prvkem komunikace, jehož úkolem je na základě geometrického uspořádání vymezit využití prostoru s vlivem na okolí tak, aby bylo zabezpečeno zrakové vedení, osvětlení sousedních oblastí a byly zajištěny zrakové potřeby uživatelů komunikace, které se následně promítají do dodržování bezpečnosti v silničním provozu. Veřejné osvětlení také úzce souvisí s intenzitou provozu dopravy, náročností navigace, složitostí zorného pole či rizikem kriminality.
68. V projednávané věci vzájemný vztah mezi stavbou hlavní a vedlejší vyplývá ze stavby prodlužující a rozšiřující komunikaci Čertův vršek. Komunikace zabezpečuje uživatelnost obytného souboru tím, že umožní příjezd do této stavby. Stavba veřejného osvětlení je v terminologii stavebního zákona také vedlejší stavbou ke stavbě bytového domu, neboť je spolu s komunikací podmiňující stavbou pro naplnění požadavků napojení stavby na dopravu a technickou infrastrukturu plynoucích z nařízení, jak bylo uvedeno výše. Pokud zákonodárce pro zjednodušení povolovacího řízení na úseku stavebního řádu vyčlenil určité druhy staveb, které se realizují již na základě územního rozhodnutí, nemůže tato skutečnost jít k tíži stavebníka.
69. Soud má za to, že umístění a vybudování části veřejného osvětlení bezprostředně souvisí s umístěním stavby hlavní (tj. souboru obytných budov), resp. že veřejné osvětlení souvisí s umístěním komunikace, bez které by nebylo možné napojit stavbu bytového souboru za účelem jejího řádného a bezpečného užívání. Vzájemná funkční podmíněnost stavby veřejného osvětlení a stavby komunikace ostatně vyplývá i z podmínky pro umístění stavby č. 10 písm. m) Územního rozhodnutí. Stavba obytného souboru pak funkčně podmiňuje provedení této komunikace, a lze tak souhlasit se žalovaným, že provedením stavby veřejného osvětlení prostřednictvím komunikace, která zabezpečuje uživatelnost stavby hlavní, došlo k využití části Územního rozhodnutí v době jeho platnosti za situace, kdy se povolovací rozhodnutí nebo jiný úkon nevydává. [srov. § 94 odst. 3 písm. b) stavebního zákona]
70. V rozsudku ze dne 29. 6. 2017, č. j. 8 As 112/2016 – 60 Nejvyšší správní soud dospěl k jednoznačnému závěru, že platnost územního rozhodnutí ve vztahu k hlavní stavbě je zachována, pokud je zachována platnost územního rozhodnutí ve vztahu k vedlejší stavbě, která má vztah ke stavbě hlavní. V daném případě existuje prokazatelný vztah mezi

stavbou vedlejší (výstavbou vedení veřejného osvětlení realizovaného na základě Územního rozhodnutí) a stavbou hlavní (výstavbou souboru obytných budov), a proto lze závěry tohoto rozsudku Nejvyššího správního soudu aplikovat i na nyní projednávanou věc a na jejich základě dovodit, že platnost Územního rozhodnutí ve vztahu k hlavní stavbě nemohla zaniknout.

71. Ze stejných důvodů soud považuje za relevantní též aplikování závěru, který v rozsudku ze dne 13. 11. 2014, č. j. 45 A 66/2012-144 vyslovil Krajský soud v Praze. Ten sice posuzoval platnost územního rozhodnutí zejména podle staré právní úpravy, nicméně současně ve vztahu k nyní platné právní úpravě uvedl, že *„[z] hlediska uplatnění dané zásady je tedy třeba ověřit, zda ve lhůtě dvou let od nabytí právní moci byla podána žádost o stavební povolení, ohlášení nebo jiné obdobné rozhodnutí podle tohoto zákona nebo zvláštních právních předpisů, nebo zda bylo započato s využitím území pro stanovený účel, a to mj. i ve vztahu ke spornému pozemku. Přitom zmíněná zásada legitimního očekávání stejně jako též požadavek na zachování urbanistických kvalit území vyžaduje zohledňovat nejen přímé, ale i nepřímé využití té které části územního rozhodnutí. Zánik územního rozhodnutí by bylo možné konstatovat pouze ve vztahu k oddělitelným částem jeho výroku, na nichž nezávisí již realizované části územního rozhodnutí. Došlo-li však na základě podání žádosti o stavební povolení či stavební ohlášky k aplikaci určité části územního rozhodnutí, byť jen tím, že byla předpokládána realizace jinou částí výroku umístěné stavby, představující předpoklad pro vydání dílčího stavebního povolení, stává se taková část výroku územního rozhodnutí neoddělitelnou od již realizované části výroku a platnosti uplynutím zákonné lhůty pozbýt nemůže.“*
72. Soud si je vědom rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 9 As 33/2011-151, podle kterého *„[s]myslem zákonem stanovené doby platnosti územního rozhodnutí je vymezení časové lhůty, po kterou se nepředpokládá, že by mohlo dojít k zásadním změnám v území, a po tuto dobu je proto nastolena fikce trvanlivosti vztahů v území ve vztahu k umísťované stavbě. Za dobu delší než dva roky je změna podmínek již pravděpodobná, pokud by tedy předmětná stavba nezačala být realizována a územní rozhodnutí tedy nebylo využito, je vhodné její umístění z hlediska cílů a úkolů územního plánování znovu posoudit (...).“* Jak však uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 6. 2017 č. j. 8 As 112/2016-60, otázku zachování platnosti územního rozhodnutí je třeba posuzovat vždy s ohledem na individuální okolnosti případu. Za situace, kdy jsou na základě platného územního rozhodnutí pravomocně povoleny některé vedlejší stavby zejména funkčně, prostorově, ale i časově související se stavbou hlavní, neshledal soud rozumné důvody, pro které by mělo být vyvoláno nové územní řízení o umístění stavby „Obytný soubor Čertův vršek, Praha 8, Libeň, ul. Čertův vršek“.
73. Funkční souvislost vedlejší stavby veřejného osvětlení se stavbou hlavní soud již podrobně popsal výše. Tato vyplývá zejména z podmínky pro umístění stavby č. 10 písm. m) Územního rozhodnutí. Prostorová souvislost vedlejší stavby se stavbou hlavní je pak dána zejména stavebně konstrukčním řešením jednotlivých staveb, které jsou konstrukčně propojeny, a tedy jsou v prostoru navzájem souvislé. Soudu není zřejmé, z jakého důvodu by měla být prostorová souvislost staveb určována z hlediska vlastníků pozemků, na kterých by stavby měly být umístěny, jak požaduje žalobce. Rovněž časová souvislost je zřejmá, neboť prodloužení komunikace, včetně vybudování Územním rozhodnutím podmiňovaného veřejného osvětlení, bezprostředně předchází realizaci stavby hlavní, jelikož samotná komunikace zabezpečuje bezpečnou užitelnost a obsluhovatelnost souboru obytných budov (tj. stavby hlavní). V nyní posuzované věci proto byly splněny

všechny podmínky, které předpokládá nejen stavební zákon, ale taktéž relevantní judikatura Nejvyššího správního soudu.

74. Soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, že žalovaný svým výkladem zvýhodňuje stavebníky rozsáhlých souborů staveb oproti stavebníkům jednoduchých staveb. Soud toto tvrzení považuje pouze za účelové a spekulativní, neboť stejný princip, jaký soud popsal výše, je aplikovatelný i na menší stavby. Žalovaný v této souvislosti přílehavě poukázal na skutečnost, že např. součástí návrhu na umístění stavby rodinného domu bývá i umístění stavby přípojek, doplňkových staveb či oplocení, které nevyžadují povolení ani ohlášení, ale vyžadují vydání rozhodnutí o umístění stavby.

V. Závěr a náklady řízení

75. Lze shrnout, že v rámci stavby „Obytný soubor Čertův Vršek“ bylo Územním rozhodnutím umístěno i veřejné osvětlení komunikace Čertův vršek, ve výroku rozhodnutí pro něj byla stanovena podmínka č. 10 písm. m), přičemž pro veřejné osvětlení se se ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) bod 8 stavebního zákona nevyžaduje stavební povolení ani ohlášení a lze jej realizovat již na základě pravomocného územního rozhodnutí. Osoba zúčastněná na řízení ve smyslu tohoto ustanovení pak dne 11. 9. 2017 stavebnímu úřadu oznámila zahájení stavebních prací ve vztahu k veřejnému osvětlení, které bylo řádně ukončeno dne 16. 10. 2017 a dne 6. 11. 2017 oznámeno stavebnímu úřadu. Na základě těchto skutečností, při aplikaci shora citovaných judikturních závěrů Nejvyššího správního soudu, stavební úřad nepochybil, jestliže vydal stavební povolení, které žalovaný napadeným rozhodnutím potvrdil. Územní rozhodnutí totiž nepozbylo platnosti uplynutím dvouleté lhůty, protože podle § 93 odst. 4 písm. b) stavebního zákona bylo v době jeho platnosti započato s využitím území pro stanovený účel v případech, kdy se povolovací rozhodnutí nebo jiný úkon nevydává, a to tím, že byla realizována stavba veřejného osvětlení.
76. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Učinil tak bez jednání, jelikož pro to byly splněny zákonem stanovené podmínky (srov. § 51 odst. 1 s. ř. s.).
77. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.
78. Soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost a neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jí mohl přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Proto v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. ve třetím výroku rozsudku rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.
79. Závěrem soud uvádí, že o žalobě bylo možné rozhodnout na základě důkazů zdokumentovaných ve správním spise; doplnění dokazování žalobcem navrženými důkazy proto soud shledal nadbytečným.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo

rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 13. května 2021

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu